

6. szám.
Feb. 9-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–april hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

VIII. kötet.

UTCZA SZEGLETEN ÜL A CSONKA HŐS.

Utcza szegletén ül a csonka hős, —
Elmult dicsőség élő sirkeresztje;
Kit a halál csak „félíg“ birt megölni
S az élet szépen koldulni ereszte. —
Koldulni, hajh; ez most a harczy jelszó.
— A lélek bár minden munkára készen. —
De elmaradt a jobb-kar a csatában :
(— Minek a kéz, ha úgy sincs kard a kézben ?)
Ő végezté a munkát s most pihenne,
Ha volna hol? ha volna min pihenni?
Sokat veszítettek sokan : — vihar volt!
És néki nem maradt meg semmi, semmi,
Koldulni hát! Nem szégyen az minálunk
„Koldul“ a hon, művészet, tudományok;
Koldulnak holt nagyok emlékszóbrai,
Ezeknek is közirgalom gazdájok. . . .
. . . Midőn az útfelen végig haladtok
Utcza szegletén ül a csonka hős;
Jószívűek, észre vegyétek őt,
S a koldussal oszszátok meg falattok.

Utcza szegletén ül a csonka hős; —
A büszke rongy, mit fegyver tépe hajdan,
Zsinortalan; alig ismerni rá már;
Sok mindenféle színű foltok rajta.
Ki tudja már, hogy mind e folt helyén ott

Haláltvivő golyó szakíta réset ?
S hol itt amott színét veszté az öltöny,
Ott forró honfivér hagyott pecsétet!
E rongy, mely hordozóját rosszul védi
Hideg szelek s „hideg nézés“ fagyától
Csaták tüzeben vála azzá: ott szakadt el,
S ki hordja ezt, e rongyok által „gyászol.“
Olvadni szép, hírünk hőskölteményit,
Mik fennmaradtak ama dicső korbul;
De a kezek, mik e regéket irták?
— Egyik levágva, és a másik koldul.
Nem koldusok ők! — vér-fölkenőjei! . . .
. . . Utcza szögleten ül a csonka hős,
Fényes urak, észrevegyétek őt!
S ne szégyeljétek őt — köszönteni.

Utcza szögletén ül a csonka hős, —
Nem mondja bár, de fázik tán s ehetnék.
Gazdag lehetne, hogy ha néki mindazt
Mivel tartoznak, egykor megfizetnék!
Adósa mind ez ország, s ő olyan jó,
Hogy vár vele, hisz boldogabb időkben; —
De hogy ha egyre gondol, mégis akkor,
Önkénytelen a vér arczába szökken.
A küzdés, szenvedés ingyenbe muljon!
Kifolyt vére büszke, nem kéri díját.

A január—decemberi 1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

Teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

De a dicsőség édes s szerteröppent
 Álma helyébe kárpótolást mi ád?
Egy zöld babérlevél! Annak, ki adja,
 Csak egy levél; de kincs annak, ki szerzé!
 Boldog idők évei sem érik fel
 A dicsőségnek egyetlen egy perczét . . .
 . . . Utcza szegletén ül a csonka hős,
 Magyar nemzet! te lásd meg ottan őt;
 Nyomorban, dicstelen vár legjobb fiad:
 A kenyér mellé még *koszorút* is adj.

Utcza szegletén ül a csonka hős; —
 Oly sápadt arca! Égre néz szemével.
 Ki az, kit ott keres? Miért sóhajt fel?
 Felhők közé tekintete mért téved?
 „Nem fájnak nékem régi sebhelyek; nem

A rossz idő, a hosszú nyomorúság.
 Az, hogy szegényül élek s elfeledve,
 Nem háborítana, nem tenne bússá. —
Sarló, Komárom, Vác és Isaszegnél
 Annyn feküsznek jeltelen sirokban,
 Kiknek még csak emléke sen maradt fenn,
 Csak a szelektől elzilált poruk van . . .
Mind boldog az, mert az hivé, kimulva,
 Hogy a honnak javára lesz eleste;
 Nem fáj nekem nyomor, seb, dicstelenség;
 De fáj csupán, hogy ők *hiába estek!* . . .
 . . . Utcza szegletén ül a csonka hős,
 Magyarok Istene! te lásd meg őt;
 Ki a csaták vészéből elhozád,
 A csonka hősnek adj — *boldog hazát!*

J. M.

SYLVESTERÉJ A NEUGEBAUDÉBAN.

(Vége.)

A mint az elzárt ajtón keresztül értesült ő, valami olyan zatraczeni félet morzsolgatva nehéz léptekkel elballagott a lépcső felé, mi tüstént hozzá láttunk a belrendezkedéshez.

A szomszédot betoltuk a Nro 40-be, Franczko pakoló inas ügyességével igazította helyre a középajtó mellé az ágyát, s ráhelyezkedvén nagy büszke önérzettel, én megrendeltem, hogy rá kell teríteni vagy négy pokróczot, hadd izzadjon mint a ló, hogy valami alteratiót még is producálhassunk, ha valamiképen orvost találna keríteni a szolgálatbeli pontosság. — A szolgálatban tulbuzgó szabó még roppant duzzadt piros dunyháját, s két három vánkost is ráterített Franczkóra, úgy hogy csakugyan becsületesen izzadhatott, midőn rövid idő múlva megcsörrent az óriás kulcsesomag a konyhaajtóban, s elől egy lámpást vivő ordinancz, a mi kiszolgálásunkra már igen jól begyakorlott fideler Wjéner Franzl, nyomban utána pedig az a szelid képű embereséges káplár jelent meg, a ki anélkül, hogy szolgálatbeli kihágást vagy mulasztást követett volna el, úgy bánt velünk, hogy valóságos jóbarátunkként szerettük őt.

— Alsdann, was ist den vorgefallen, wer ist den maród bei ihnen Herr Koch? — kérdé hozzám fordulva, s szokott rendes titulusommal szólítva meg.

— Oda nézzen, oda hallgasson, s mondja meg, hallott-e valaha szilajbikát infamisabban bömbölni, mint ez az inpertinens czuwaksz.

És valóban az izzasztott házmester a legrettenetesebb fülszaggató hangokon drombolt a piros dunyha és négy pokrócz alatt, kimondhatatlanul jajgatván, kezére, lábára, fülére, fogára, hogy mingyárt szörnyet hal, ha nem segítnek rajta.

— No látja káplár uram, maga mondja, hogy meghal reggelig, hát csak szaporán szerezzé neki elő vagy a doktort, vagy azt a kórházba liferáló csézát, mert mi

nem akarunk ujesztendő napjára egy halott házmester társaságában viradni.

— Aber mein Herr Gott! hol kapok én most doctort, hisz azok az urak is mind Sylvester napját tartják, ki találja meg azokat most éjszakának idején. De hát mi baja tulajdonképen annak az urnak?

— No most Franczko, rugd ki magad valami föllentéssel a sárból, különben mindjárt kurta vasra tesznek, ha nem fundálsz ki valami betegséget — mormogám neki, homlokát, mellét tapogatva.

— Mein Finger, mein Finger! — kiáltozó hevenyészve Franczko, s kikidugván, meg bekapván az egyik kezét, annak valamelyik ujjára fogta, hogy az fáj olyan rettenetesen, abban érez elviselhetlen szaggatást.

S mivel csakugyan meg volt az egyik ujjá kissé sértve, melyet talán kvarglievés közben metszhetett meg valami fanyelű bicskával, tehát nem lehetett rá disputálni, hogy semmi baja sincs, s én interveniáló szerepet öltve, Oroszhegyihez fordulék, mondván neki, (hogy a káplár is megértse) németül:

— Te doctor vagy, prescribálhatnál neki valamit, talán jó lenne valami theában áztatni azt a zuwakszhalállal fenyegető ujját.

— Ich bin arrestant, nicht doctor jetzt, nix verschrájen, — szabódék Józsa; hanem azért mégis csak ráállott, s a káplár is kapván interventionális diplomatiái ötletemen, kiszakított tárczájából egy levelkét, s átadta azt és czeruzáját, kérő tekintet kíséretében a vonakodó doctor Guerillának.

Mit volt mit tennie a szereplésbe kérdezetlenül berántott Józsnak, hát felirt valami flores camomillaet, vagy sambuci-t, én pedig engedelmet kérvén a káplártól, kit a vendégelni szerető deszkás, egy pár félben hagyott diós és mákos kalács, meg a még megmaradt pohár borocska mellé leerőtetett, — hogy a herbatheáért küldendő Franczi egy meszely bort hozhas-

son, ő azt megengedé, hozzá téve, hogy, „aber nicht mehr als höchstens eine Halbe, weil grad Sylvester ist.

Mely concessiót tüstént fülön ragadva, akkép léptetem gyakorlatba, hogy az ólálkodó szabóra egy, az ágy alá másik pillanatot veték, ő pedig szép csendes macska léptekkel hozzám közeledve hátulról kezembe illeszté a négy czilinderes pinczetokkosár fülét, én véve a receptet, meg egy kétforintost, ezeket egész kis világnak és a kalácsozó káplár szeme láttára, a czilindereket pedig alattomban a Franczi kezébe nyomtam.

Franczi már számtalanszor fogta markában azt a pinczetok-kosarat üresen is, tele is; (kivált mióta a deszkás hozzánk került) nem csoda tehát, hogy mihelyt érintkezésbe jött a tenyerével, látatlan is ráismert, s mint afféle gonosz zúzajú wjener Früchtl, valami hamisságra gondolhatott, mert egyszerre csak mint a vilám, sarkon fordult, s egyik kezében maga előtt tartva a kosarat, a másikkal orrát száját hirtelen bekapván, mint a ki a kitörendő kacagást akarja megarretálni, oly dupla lépést sietett ki az ajtón, hogy a jó káplár csak úgy dicsérte magában az ő szolgálatbeli buzgóságát.

Mig Franczi odajárt, a jó káplár bona fide falatozott, Leirer a deszkás kínálgatta, Jani szörnyű szorgalmasan olvasta Senecát, s oly jóízűket vetett közbe, mintha legalább is Ovidius metamorphosisát olvasta volna, Józsa mosolyogva pödörgette a bajszát,

a szabó hasogatta a konyhában a fát, s olyan tüzet rakott a thea-főzéshez, mintha legalább is egy ártány lehányásához forralna vizet, a Nro 40-ből át-át hallatszék a nevetve pipázgató kapitány lépegetése, mindnyájan mulattunk magunkban, csak a zuwaksznak volt furcsa dolga, mert neki valóban rettenetesen kelle izzadnia, következetességből, a közjéért.

Egy jó óranegyed mulva megérkezvén Franczi, furfangos hangsulyozással mondá, hogy : „der Thee ist glücklich angekommen.“ A káplár látván az asztra tett papirgöngyöcskét jó éjt kívánva gondos ránk zárta a lakatot; a konyha bezárása után azonban kinyílt a konyha felőli szobajtó, melyen a szabó lépegetett be a négy pint borral, a mit Franczi a tűzhely alá tett volt, a zuwakszot ágyastól pokróczostól elhúztuk helyéből, hogy minél hamarabb köztünk legyen a szomszéd.

Másnap nagy hire volt az új épületben, hogy a Nro 41-en majd emberhalál történt, és ez valóban igaz is volt, amennyiben majd halálra nevtük magunkat, nem annyira a sikerült csiny, mint a zuwaksz felett, a ki olylyá izzadta magát a négy pokrócz meg a szabó piros párnái alatt, mint a kiöntött ürge, a kit ugy szoktak a falusi gyerekek nyakon csipni, mint ő csipte meg, jól végzett szerepének önértetében, az ő izzadásával szerzett egyik teli czilindert.

Dionisius.

M e g h a r a p .

- Hogy hívják a minisztereket Hanzi?
- Beust.

— Beisst!! Az ördögbe! Még harap is? attól hát őrizkedni kell.

J a j d e s t b .

Van egy ismeretes nóta, a mi így kezdődik : „Jaj de hamis a német!“ (Néha annál a szónál hogy „hamis“ más variációval is éneklék.) Egyszer egy juhászlegényt

vittek az ujonczvizsgáló bizottmány elé, a ki elég balgatag volt utolsó veresszemű bankóját a vizitáló felszerhez vinni, azt vélve, hogy majd az ő pártfogása által megmenekül a katonaságtól. Azt persze jobban megkellett volna neki tanulni, hogy pénzzel mindent ki lehet ugyan vinni, de nem „kevés pénzzel.“ Az assentálásnál bizony kimondák ő reá, hogy tauglich.

A legény nem szól erre semmit, csak előhúzza a szüre újjából a furulyáját s elkezd rajta con amore bilgettetni azt a nótát : „jaj be hamis a német!“

ILLUSTRÁLT NÉPDAL.

„Ne nézz rám, ne nevens,
Mert megtudják, hogy szeretsz.“

A török gyerek.

1830—35 körül a török követ Belgrádból Bécsbe még tengelyen utazván, Laczházán is megállt a vendéglőben. 8—9 éves fia, kit magával vitt, tarka keleti öltözkéiben kiállt a ház-tornácra, alkalmat adván ezáltal az épen iskolából jövő gyermekeknek a vendéglői udvarra csődülni, és őt körülállni. Egyszerre a török fiu azt a tréfát gondolta ki, hogy a gyermekeket megijeszze; lábával tehát feléjük toppantott, mintha rájuk akarna rohanni. Az első toppantáson tágult is körülötte a kör, sőt néhány gyengébb szívű futásnak is eredt. A török fiu a siker fölött jóízűt kacagván, ismételte az ijesztést, sőt kis handzsárjával elkezdett a fiuk orra alatt

hadonázni. Ekkor azonban egy bátor fiu leteszi a könyvet a hóna alól és elébe áll :

— Hát te török gyerek mit akarsz? — s e szavak után átnyalábolva a török fiút úgy vágta a földhöz, hogy szerte hullott a turbánja. A nagy jajveszékelésre elősiettek a követ szolgálai, s utóbb maga is előjött a komoly képű basa, s a történetéről értesülve, nem csak hogy meg nem feddé a „kis Hunyadit“ hanem egy talért adott neki ajándékba, a mi annak még most is meg van.

(Ez Nagy Istvánnal, a Faust fordítójával történt.)

KORRAJZOK.

V. Jaj, be sokáig tart ez a czérnagombolyítás.
 N. Hja, fiam, ha ki akarjuk kötni a harisnya szárát, ahoz sok czérna kell!

Rébusz.

September 29.

Az ál Reményi.

X. városban deputatio várta Reményit.

Egyszer érkezik nagy pompával egy borotvált képű úr; megállítják; hallották már, hogy Reményinek sincs bajusza, mert angol; a specher megkezdi:

— Hallhatatlan művész. Érdemeidet elismerve állunk itten.

— No csak hogy végtére mégis elismerik önök, hogy nagy művész vagyok, — felel a megtisztelt férfit, ki a szomszéd városbeli serfőző vala. Eddig mindig szidtak, hogy rossz sert főzők.

HISTORIAI ADOMÁK.

Bonyhádi.

= Pest-Solt megye főnöke, mult évben a következő falragaszban tudatta akaratát.

371. szám. A Pest-Solti cs kir. megyehatóság.

„A férfikalapok mellett bármiféle tollak vagy jelvények viselése tilos.

Az ugynevezett Kazinczy-pipák árulása és használata tilos.

E rendelet pontos teljesítéseért az illető hatóságok és előljárásságok felelősök.

Az ellene cselekvők rendőrségi, illetőleg fenytő eljárás útján büntettetnek.

E rendelet megtartásairai szigorú felügyelet, s illetőleg ellenőrködés végett a cs. k. csendőrség megke-restetett. — Kecskeméten, február 24. 1860. cs. k. helytartósági tanácsos, s Pest-Solt megye főnöke *Bonyhády* m. k.“

Alig volt azonban ezen ukáz egy negyedóráig kiszegezve, már is a következő vers volt rajta olvasható:

„Kecskeméten csuda esett
A főnök tollas zsidó lett,
icza cza.
Most a tollat kettő szedi
Amsli zsidó, meg Bonyhádi,
icza cza!“

Kárász és Forgács.

= Ferencz császár kormánya alatt Csongrádmegye adminisztrátorává gr. Forgács neveztetett ki.

Midőn a megyei gyűlésen székét elfoglalá, a rendek nemcsak hogy megelégedve lettek volna az új ki-nevezéssel, de sőt Kárász, az akkori éles eszű és ügyes

nyelvű alispán igen kemény, és épen nem hizelgő szavakban köszöntötte meg a székfoglaló méltóságos urat.

— Én nem ütődöm meg alispán ur beszédén, mert tudom igen jól — mondja Forgács — hogy a halak között is leghitványabb a *kárász*.

— Igen — feleli hirtelen Kárász — kivált, ha *forgács* mellett sütik.

Gr. K*** György.

= A t. gróf a Bach-Schwarzenberg kormány alatt egy havi börtönre és 150,000 ft. pénzbírságra ítéltetett. A forradalom legyőzése után Haynau a gróf házába szállásolván magát, elfoglalta az épületet egészen úgy, hogy a gazdának alig maradt egy két szobájánál több, saját használatára. Midőn Haynau tisztességes hivatalától elmozdított, és kénytelen volt kényelmes lakását oda hagyni, kérdi K**it, mennyivel tartozik a szállásért?

— Excellentiád fogja maga legjobban tudni — lön a válasz — én az *ujépületben egyetlen egy szobának egy havi használatáért 150,000 pftot fizettem.*

Pápay Gáspár.

Midőn a Rákóczyféle forradalom után a menekültek Rodostóba vitettek, a városban lakó örmények e hirre igen megzavarodtak, és rohanva futottak a kadiához (biróhoz) mondván neki, miszerint azt hallották, hogy a magyarok olyan hamisak, hogy az asszonyokat és leányokat még az utcán is bántalmazzák.

Pápay épen akkor a birónál volt, a panasz hallatára egész komolyan mondá a kadinak:

— Kadia! az örmények ne féltsék nejeiket a magyaroktól, mert semmi bántásuk nem lesz, de ha az ő tyukjaik a mi kakasainkhoz jönnek, akkor semmiről sem felelek.

A kadia nagy nevetéssel mondá Pápainak:

— Afferum magyar, afferum! (igen jól mondád.)

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Speizcedula

erre az esztendőre.

Lengyel leves : — az oroszoknak.*Spanyol szél* : — Marokkónak.**Cseh-bukta** : — az izéknek.*Fekete leves* : — a törököknek.*Kitoló kása* : — a gajtaiaknak.*Hic-haec-hoc derelye* : — a németeknek.**Pampuska** : — a lengyeleknek.*Barátfül* : — a szövetségeseknek.*Candírozott marónik* : — a drúzoknak.*Sardin(i)ácskák* : — a francziáknak.*Fügék* és ilyenféle asztlik — a megszorult „micsodáknak.“*Nyögve nyelő* : — ez meg nekünk.

A ki félportiót kér, kevesebbet fizet, mint a ki „kutyaportziót“ kap.

Római censura.

Rómában e következő ismeretesebb operák vannak betiltva :

1. *Borgia Lucretia*. E mondatáért : „nem mindig álland zár alatt külföldinek *Velence*!“ A közönség itt tapsolni szokott.2. *Trovatore*. E versszakért : „*De nem sokára a könnyek árja boszum szavára vérözönre vál!*“ A közönség itt tapsolni szokott.3. *Sevillai borbély*. E szókért : „*engedje, hogy botrotváljam!*“ Barbier de Tinan-t értették alatta.4. *Traviata*. Az orvosnak e szavaiért : „*már csak egy órája van élni.*“ A közönség itt tapsolni szokott, s a rendőrség magára értette.5. *Norma*. E két szóért : „*Guerra, guerra!*“ A közönség ezeknek tapsolni szokott.6. *Ernani*. Azért, mert a hol a király ezt énekli : „*Egy utonállót nálamnál többre becsülsz?*“ a közönség közbe szokott sziszegni, olaszul pedig a **si** nem azt jelenti, hogy „csitt!“ hanem azt, hogy „igen is kérem alássan.“7. *Lucia*. Azért mert a közönség ott szokott tapsolni, a hol Asthon lord így énekel : „*megkaptad az égtől jutalmadat érte, attól kit szerettél, im elhagytál.*“ Napoleonra vették célzásnak.8. *Fra Diavolo*. Azért a dalért, hogy „*nézd, ott a hegytetőn egy bátor férfi néz felénk!*“ — Persze, hogy Garibaldira vették.9. *Proféta*. Azért, mivel az anabaptisták énekénél : „*Domine salvum fac regem!*“ mindenki le szokta venni fővegét. Világos, hogy Victor Emmanuelért imádkoztak.10. *Montecchi és Capuletti*. E sorért „*bosszút áll fegyverével Romeo!*“ Ez természetes.11. *Ploermeli bucsu*. Ezért az énekért : „*ha az**égbe fölmegyek, angyalok között leszek.*“ Miután az nem vág össze Antonelli meggyőződésével, hogy a komédiások is feljussanak az égbe.12. *Zsidónő*. Csak megkeresztelve adható.

Sat. sat. sat! Térhiány miatt a többit elhagyjuk.

= Egy alföldi ember dicsekedett egyszer többek előtt; hogy ő a maga falujában a legderekabb gazda sat. ilyen szavakkal : ha korán fel kell kelni, itt vagyok én; ha jó lovas kell, itt vagyok én; ha szép gabonát akarsz venni valakitől, itt vagyok én; ha czimeres marha kell, itt vagyok én.

= Sok embernek föltűnt az talán, hogy azon városi énekesek, kik viaszos vászonra pingált illusztrációkat hosszú pálczával mutogatva „borzasztó történeteket“ énekeltek, egy évtizeddel ezelőtt lassankint eltűnedeztek Ezen eltűnésnek okául következőt regélik :

1850-ben egy ilyen vándorművész Debreczenbe vetődött, és ott tele torokkal énekelte amaz ismeretes siralmas nótát :

„Eszernóczszásznedfennóczban

Csinálik revoluzión

Kosut Lajos sok zbanknóta.“ sat.

Ezt botra támaszkodva hallgatja két juhász, míg végre megszólal az egyik :

— Hallja kend koma, ez a német aligha minket nem csufol?

— A mákos ucscse, — riadt föl némi hallgatozás után a másik, — üssünk rajta végig *egyed!*

Ez indítványt a másik is magáévé tévén, úgy vágott az énekes fejére a vasas végű bottal, hogy csak nem énekelt az többet. — Azóta nem mernek ide jönni a többiek.

Mások azonban a megritkulásukat onnan származtatják, hogy azok akkor mind alkalmazást nyertek, és azt merik jósolni; hogy most, midőn már lejárt az idejük, majd újra megszorodnak. Annyi igaz, hogy az ősi kecskeméti vásárban már volt egy. Ez is örvendtes tanuja az időnek.

= A cseh privattiner azt kérdi hadnagyától :

— Uram mi az a Garibaldi?

— Miért te szamar?

— A gazdám mindig azt kérdi : „*ama di Garibaldi?*“ hiába mondom neki „*szeretem, csak polenta ne legyen.*“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Te adtal nekem egy forintot, én adtam neked egy forintot; tehát — quitek vagyunk. A statukölesön az a füge-falevel, mely az ország paradicsom állapotját takargatja. Beati — nihil possidentes!

— — De már komolyan barátkoznak velünk az angolok! már Palmerston lapja azt beszéli, hogy ha magyar világ lesz, sokkal olcsóbb lesz a behozatali vám, mint eddig volt. Ez már valami! Míg csak sympathiákról beszéltek; az nem ért semmit; de mikor már az angol a **tarifáról** kezd el értekezni; az már *valami!*

— — Szép idő lehetett ám még az is, mikor Gaal Eduárd egy hazafit haditörvénytörvényész elé állítottatott azért a vakmerő attentátumáért, hogy Kossuthot — — beszéd közben „**úr**“nak titulálta.

— — Gaétából azt referálja egy lap, hogy ott valaki a király szeme láttára *egy ágyulövessel* a piemontiaknak **egy ütegét** rögtön leszerelte. Tudnillik, hogy egy ostrom üteg hat ágyúból áll; tehát hat golyót kellett neki a maga ágyujába tölteni s aztán lövés közben egyet rántani az ágyu farán, hogy minden golyó külön külön egy ellenséges ágyut üssön agyon. *Báró Demanx* is lőtt meg így egyszer 17 vad **kacsa** közül 16-ot ugyanannyi szem sréttel. Ugyan jó, hogy **ezt az egyet** otthagya a gaétaiaknak.

— — Garibaldi már megint eltűnt Caprerából. (Valjon merre fordult?) Alkalmasint Törökország felé, mert már a „**török**“ nagyon protestál is ellene. (Már tudnillik : az a **János**?)

— — Bécsben egy füzet jelent meg ily cím alatt : „*Ein deutsches Wort an Ungarn*“ (Egy szó németül a magyarokhoz?) Tökéletesen. (Hát hogy lesz ebből az „*egy szóból*“ egy füzet? hisz azt egy fidibusra is le lehet írni; még pedig *kimerítőleg*.) Hogy-hogy? („*Ein deutsches Wort an Ungarn*“ = „**Bezahlen!**“) Asszony! Eltaláltad.

— — Mi a neve azon három **hegynek**, mely a magyar országczímerben a koronát emeli? (Tátra, Fáttra,

Mátra.) Hát németül hogy híják? (Azt nem tudom.) Németül pedig *Wessenberg, Schwarzenberg* és *Rechberg*; — hanem a *magyaron sokkal erősebben áll az*.

— — (De azt már nem hittem volna, hogy *Erdély* is az olaszok ellen és a gaétaiak mellett lépjen föl.) Hát ki mondta azt neked he? (Kend olvasta, hogy a **Transilvaniai** üteg legtöbb kárt tett a szárdinai hajóknak!)

— — Sokan azt sürgetik, hogy az országyűlés helyiségeül a lovarda alakíttassék át. (No legalább akkor nem kell mást szidnunk, ha az történik meg, hogy *lóvá lettünk*.)

— — (Érti-e valaki ezt a játékot, a mit ezek a nagyhatalmasságok üznek? ki tart már együtt? kivel tart az angol, kivel az orosz? csak készülődnek? Érti azt kend.) Érttem. Meg vagyon ennek a magyarázata az ugynevezett Paskievics tarokk-játékban : egy fölveszi a játékot s azt mondja, hogy *segít a XX-as tarokk!* Aztán kihíznak, ütnek, lazsiroznak, schmierolnak, előre hátra, és senki sem tudja jó ideig, hogy kit üssön, kinek schmieroljon, *kinél van a XX-as tarokk?* Az is megesik aztán, hogy senkinél sincs a huszas tarokk, hanem fekszik a skártban s akkor a játzó egy maga verekedik a többi három ellen. (Ahán, értem : hát most Austria az, a kinek szüksége van a „**huszasra**“) Még pedig *nagyon sokra!*

— — Azt mondják, hogy Metternich Párisban megtudta, hogy egy könyvet irnak ily cím alatt : „*Az osztrák politika*“; azt tehát felkérte magához, s mielőtt nyomtatás alá ment, egy csomót *kiveresplajbászozott* belőle, a szerző tudta nélkül. Ej be örülök rajta! (Valyon min?) Azon, hogy ő excellentiája Párizsba ment követnek, és nem Pestre jött *censornak!*

Szerkesztői sub rosa.

Szegedre. Az adomákat adjuk; a rébuszok ártatlanok nagyon. B—rs küldeménye jó. Harczy Marczí elmes fiu, de közleményei nem közérdekűek. A stemplivallatást adjuk. Kucsuk historiai adomái igen jók; egy multkor küldött historiai adomához elkésziteték a képet, a szöveget pedig elvesztettük; a tárgy az, mikor Wesselényi pogácsát kér az uton a tisztartójától. Kérjük újra beküldetni. Főtra. Köszönjük a történeti adomákat, a folytatást is szívesen vesszük. X. X. a Nyitrán énekelt dajkadalnak szeretőnk a magyarázata is látni. Suta Peti, nem egészen értjük, pedig az baj, a hol az élzet magyarázni kell. Sexárdra. Egy pár ötletet használhatunk. Csákvári küldeményében elég használható van. Turpásztóra. Mérgesebben egy kicsit tűzök barátom! Sz. S. N. Körös. Már ezek jók! Kukuricza János. Ubi nota pernicitas!? hol van már az a sok ígért vers? Okos Marczí művei nem elég élczesek. — Nagyot lépett a financz, jó. Adomaro ham. Bizony elhullott $\frac{8}{10}$ része a rohamban. Siofi. Használható. Bojtor János története jó. Lapot küldünk. Hogy kínálták meg a financzot székkal? Pompás! Medvekalandok. Megjárja. Kappan Tóbiás Miskolczon. Mindent rendbe hoztunk.